

The background of the book cover features a vibrant sunset or sunrise over a range of mountains. The sky is filled with clouds in shades of purple, pink, and orange. In the foreground, there are dark, silhouetted evergreen trees. Stylized, golden-brown leaf illustrations are scattered around the edges of the cover, adding a decorative touch.

VALOA LEHTIEN LOMASTA

GLENDY VANDERAH

Glendy Vanderah

Valoa lehtien lomasta

Suomentanut Virpi Kuusela

SAGA Egmont

Valoa lehtien lomasta

Design credit: Shasti O'Leary Soudant

Translated by Virpi Kuusela

Original title: *The Light Through the Leaves*

Original language: English

Copyright ©2021, 2023 Glendy Vanderah and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727141053

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Perheelleni

Prologi

Ensimmäiset sanat, jotka Ellis kirjoitti metsälle, olivat: *Ole kiltti ja tule takaisin*. Hän oli yhdeksänvuotias ja istui joentörmällä Villissä metsässä. Zane oli antanut metsälle sen nimen. Kun Ellis oli tullut kotiin kengät kurassa ja tukka tuulen tuivertamana, Zanella oli ollut tapana sanoa: ”Onko menninkäinen ollut jälleen Villissä metsässään?” Ja hän oli vastannut: ”On.” Metsähän *oli* villi ja se oli *hänen*.

Ainoastaan Ellis kävi asuntovaunualueen vieressä olevassa metsässä, joka ulottui kauas joen toiselle puolelle asti. Muiden mielestä pieni joki ja metsä olivat yhtä tyhjän kanssa. He eivät ymmärtäneet metsän kauneutta. Päästäkseen asuntovaunualueelta metsään oli osattava ryömiä piikkisten villiruusu- ja karhunvatukkapensaiden läpi. Ellis tiesi juuri oikean kohdan. Se oli aivan kuin lumottu ovi.

Ensimmäisen viestin kirjoitettuaan hän oli mennyt metsään suoraan koulubussista. Hän oli tehnyt niin useimpina päivinä viime kuukausina, kun äidin kunto oli huonontunut. Hänestä oli

mukavaa tehdä läksyt joentörmällä istuen, mutta tänään matematiikan ongelmat olivat ratkaisemattomina hänen sylissään. Hän halusi ainoastaan katsella jokea.

Vesi oli korkealla kevätsateiden vuoksi, ja kaikenlaista roskaa virtasi ohi. Lehtiä, oksia, pahvimuki. Aavemainen valkoinen kangas, kenties t-paita, pujotteli kivien lomasta. Se tarttui hetkeksi veden alla olevaan oksaan, mutta joki irrotti sen, veti ja venytti, kunnes kangas irtosi oksasta. Ellis suoristi selkänsä nähdäkseen, tarttuisiko se uudelleen. Kummituspaita kuitenkin katosi, kieppuvat pyörteet imaisivat sen syvälle tummaan veteen. Jostain syystä hänestä tuntui siltä kuin hänen sisimpänsä olisi uponnut sen mukana.

Hän repäisi pienen neliön vihon sivusta ja kirjoitti viisi sanaa: *Ole kiltti ja tule takaisin*. Hän tuijotti sanoja pitkään ja lisäsi sitten vielä kaksi: *Terveisin Ellis*.

Hän taitteli paperin ja heitti sen jokeen. Hän katsoi, miten pieni vene lipui nopeasti tiehensä harmaan veden kiiltävällä pinnalla. Hän kuvitteli sanansa seitsemäksi päättäväiseksi merimieheksi, jotka uhmaisivat kuohuvan veden vaaroja viedäkseen hänen viestinsä perille. Hän katseli noita sanoja, kunnes ne katosivat joenmutkan taakse.

Viestin lähettämisestä tuli hyvä olo. Aivan kuin hänen ja joen välillä olisi tapahtunut jotakin tärkeää.

Kun hänen viestinsä ei ollut tuottanut tuloksia muutamaa päivää myöhemmin, hän päätti olla tarkempi. Hän kirjoitti tuulisena huhtikuun päivänä huolellisesti: *Rakas tuuli, ole kiltti ja tuo Zane takaisin. Terveisin Ellis*. Hän kiipesi vakiopaikalleen tutun kiipeilypuunsa korkealle oksalle, odotti voimakasta tuulenpuuskaa ja antoi pienen kirjeen lähteä. Se lensi

näkymättömiin paljon ensimmäistä viestiä nopeammin. Hän toivoi, että se oli hyvä merkki.

Se ei ollut, sillä Zane ei tullut takaisin, mutta hän kirjoitteli silti edelleen metsälle. Hän lähetti lisää sanoja alavirtaan ja tuuleen, työnsi pieniä viestejä puiden juuriin, jätti niitä kivien alle, upotti niitä lahoavien puunrunkojen pehmeään massaan.

Hän ei tiennyt, miksi jatkoi sitä. Se vain tuntui hyvältä, ehkä samalla tavalla kuin joistakin lapsista tuntui, kun he puhuivat Jumalalle rukouksissaan. Jonkin ajan kuluttua sitä vain ymmärsi, ettei kukaan vastaisi. Se teki oikeastaan kaiken paremmaksi, koska saattoi sanoa minkä tahansa salaisen asian, jota ei olisi sanonut kenellekään, joka olisi kuunnellut. Vain sillä oli väliä – sillä, että sai joitakin sanoja ulos ennen kuin niitä kertyi sisimpään liikaa.

I OSA

Villin metsän tytär

1

Ellis näki tammen juuressa pimeään kolon. Siihen olisi hyvä jättää viesti.

Mitä hän kirjoittaisi? Miten hän muotoilisi näkemänsä, kun ei vielä kukaan pystynyt ymmärtämään sitä?

Hän yritti kuvitella, miten hän olisi sanonut sen yhdeksänvuotiaana. Tiiviisti, pienelle paperilapulle: *Rakas puu, Jonah on pettänyt minua. En tiedä mitä tehdä. Terveisin Ellis.*

Oikeasti hän halusi kirjoittaa: *Mitä minun pitäisi tehdä?* Mutta jos ei ottanut lukuun sitä päivää, kun hän oli pyytänyt tuulta tuomaan Zanen takaisin, hän ei yleensä pyytänyt mitään suoraan. Viestien kirjoittaminen oli ollut lähinnä tapa käsitellä häntä vaivanneita tapahtumia. Hän oli tehnyt sitä vuosia, ja viestien pituus oli kasvanut hänen vanhetessaan.

Rakas kivi, mietin vain missä Zane on ja ikävöikö hän minua.

Rakas puu, äiti ei nouse sängystä eikä minulla ole ruokaa. Ehkä minun pitäisi pyytää Edithiltä illallista.

Rakas salamanteri, Heather sanoi minulle tänään, että minun pitäisi pestä vaatteeni. Hän sanoi sen kaikkien kuullen bussissa. Voisinpa asua tämän puunrungon alla sinun kanssasi. Sinä saat olla niin likainen kuin haluat.

Jasper ja River olivat juosseet edellä. He olivat melkein metsälammen pienellä laiturilla.

Ellis joutui kiskomaan ajatuksensa takaisin nykyhetkeen.

”Varovasti!” hän huusi. ”Älkää menkö liian lähelle vettä.”

Pojat olivat neljä ja puoli vuotta vanhoja, ja he olivat oppineet kellumaan uimakoulussa, mutta hän pelkäsi silti heidän ollessaan niin lähellä syvää, tummaa vettä.

Kun hän tuli laiturille, pojat olivat sillä vatsallaan haavit kädessään ja etsivät nuijapäitä. Ellisin käsivarsien ja olkapäiden kivistävät lihakset rentoutuivat, kun hän laski vauvan alas turvaistuimessa. Hän ojensi pojille kaksi lasipurkkia toisessa kädessään olevasta laukusta.

”Niitä löytää paremmin rannasta”, hän sanoi.

Hän näytti pojilleen mistä nuijapäitä löysi, eli rantaliejusta. River astui korkeavartisissa kumisaappaissaan veteen Jasperin eteen. Hän halusi saada kiinni ensimmäisen.

Jonah ja Ellis vitsailivat pojilta salaa, että kaksoset olivat ottaneet nimensä turhan kirjaimellisesti: River oli äänekäs ja spontaani kuin kuohuva vesi, Jasper oli hiljainen ja kärsivällinen kuin kivi. River oli syntynyt kolme minuuttia ennen veljeään ja oli ollut siitä asti kolme askelta Jasperiä edellä.

Jonahin ajatteleva saati Ellisin voimaan fyysisesti pahoin. Hän istahti maahan vauvan viereen.

Hänen olisi erottava Jonahista. Tietenkin.

Jonah oli luultavasti ollut Irenen kanssa Ellisin raskauden alkuvaiheista asti. Silloin Jonah oli aloittanut tunnit. Jonah oli

maannut kaikki ne kuukaudet jäntevän tennisopettajansa kanssa, kun vaimo oli muuttanut pehmeämmäksi hänen lapsensa odottamisesta. Ellis arveli Jonahin valehdelleen hänelle vaikeista tapauksista asianajofirmassaan. Valehdelleen pojilleen. Lauantaina Jonah ei ollut edes vienyt poikia puistoon. Hän oli ollut luultavasti Irenen kanssa.

Ellis näki sen yhä mielessään, näki, miten Jonah nousi Irenen valkoiseen urheiluautoon työpaikkansa lähellä. Hän näki intohimoisen suudelman. Puoli kahdeltatoista päivällä. Tennis ei ollut ainoa asia, mikä oli kohottanut Jonahin kuntoa viime aikoina. Ilmeisesti Jonah treenasi tiiviisti myös pitkien lounastuntiensa aikana.

Pojat olivat olleet autossa, kun Ellis oli nähnyt suudelman. He olisivat saattaneet nähdä sen, ellei hän olisi sanonut nopeasti jotakin harhauttaakseen heidät. Joku hänen ystävistään olisi saattanut nähdä sen. Luultavasti jotkut heidän yhteisistä ystävistään olivat nähneet kaksikon yhdessä tai tiesivät suhteesta. Ellisistä tuntui, että hekin olivat pettäneet hänet.

”Löysin tosi monta!” River sanoi. ”Äiti! Tule katsomaan!”

Ellis vilkaisi turvaistuimessa nukkuvaa Violaa. Tyttö oli nukahtanut heidän kävellessään metsän halki. Ellis jätti tytön laiturille ja meni katsomaan nuijapäitä.

”Näetkö ne?” River kysyi. ”Äiti? Äiti?”

”Näen.”

”Astut niiden päälle”, Jasper sanoi. ”River, lopeta!”

”Enkä astu! Ne uivat pois.”

”Pojat, rauhoitutaan nyt, jooko? Ottakaa lammesta vähän vettä purkkeihin ja yritäkää saada muutama kiinni.”

”Miten monta?” Jasper kysyi.

”Pyydystätäkää kumpikin kymmenen. Kaksikymmentä on sopiva määrä suureen akvaarioon, eikö olekin?”

”Minä haluan pitää minun nuijapäät eri paikassa kuin Jasperin nuijapäät”, River sanoi.

”Ei, vaan ne menevät kaikki samaan akvaarioon. Ja tuomme ne takaisin tänne heti, kun niistä tulee sammakoita.”

”Miksi?”

”Tämä on niiden koti. Ne ovat tottuneet tähän ympäristöön.”

Miten pojat tottuisivat heitä odottavaan uuteen elämään? He asuisivat vuoroin kummankin vanhemman luona kahdessa eri kodissa. Jäisikö talo Ellisille vai Jonahille? Pitäisikö Ellisin mennä töihin? Millaista työtä hän saisi kasvibiologian kandin papereilla – etenkin kun hänellä ei ollut kokemusta mistään muusta kuin vauvoista?

Hän palasi tyttärensä luokse ja veti huovan tytön enkelimäisten kasvojen leukaan asti. Vaikka Violalla oli vielä vauvanpulleutta, Ellis näki että työstä tulisi hänen näköisensä. Violalla oli ruskeat silmät ja vaaleanruskea iho, ja tämän tummissa hiuksissa oli jo paljon kiharoita. Hänen tyttärensä olisi ensimmäinen sukulainen, joka näyttäisi häneltä. Pojat olivat tulleet Jonahiin ja Ellisin äitiin, ja heillä oli vaaleampi iho, siniset silmät ja suora tukka. Ellis oletti, että hän ja Viola muistuttivat hänen isäänsä, mutta hän ei tiennyt isästään muuta kuin syntymätodistuksessaan olevan nimen. Tosin hän kyseenalaisti senkin, sillä ainoalla kerralla, kun äiti oli vastannut hänen kysymyksiensä isästään, tämä oli sanonut: ”En tiedä kuka sinun isäsi oli.”

Ellis pyyhkäisi sormenpäällään vauvan suupielestä valunutta rintamaitoa. Viola reagoi hänen kosketukseensa kääntämällä vaistomaisesti suunsa sormea kohti, muttei herännyt.

Vielä nytkin, yli kaksi kuukautta synnytyksen jälkeen, Ellisin oli toisinaan vaikea uskoa, että Viola oli olemassa, uusi hänen luomansa olento, uusi pieni ihminen, joka oli riippuvainen hänestä. Juuri kun hän oli viimein tottunut rutiineihinsa Jonahin ja poikien kanssa, kun hän oli miltei sopeutunut outoon tulevaisuuteen, jonka yllätyskaksoset olivat hänen ja Jonahin harteille pudottaneet. Sysänneet heidät kampuselämästä esikaupunkielämään. Kasvitieteen oppikirjat olivat vaihtuneet vanhemmuusoppaisiin. Sinkkujen bileet olivat vaihtuneet lasten kerhoihin. Jatko-opintopaikkahakemukset olivat hautautuneet esikouluesitteiden alle.

Ellis arveli, että uuden vauvan äkillinen todellisuus oli ollut liian suuri järkytys Jonahille. Ehkä Jonah oli sen vuoksi paennut suhteeseen Irenen kanssa. Kuitenkin juuri Jonah oli halunnut uutta lasta. Kun pojat olivat olleet jo yli kolmevuotiaita ja näyttäneet enemmän pikkupojilta kuin taaperoilta, Jonah oli sanonut, että halusi taloon jälleen vauvan. Hän ikävöi vauvavaihetta ja toivoi tyttöä.

Ja tässä Jonahin pikkutyttö nyt oli, enimmäkseen Ellisillä – uupuneella, maitoa tihkuvalla äidillä, joka pinnisteli myös kahden aktiivisen pojan kanssa, kun taas Jonah sai elää kaksikymmentäyhdeksänvuotiaan elämää, jutella aikuisten kanssa töissä, käydä drinkillä töiden jälkeen ja tuntea itsensä hyvännäköiseksi kauniiden nuorten naisten seurassa.

”Lopeta!” River sanoi. ”Äiti!”

Nuijapäiden pyydystäminen ei sujunut hyvin. Mikään ei sujunut hyvin. Ellis oli tullut metsään rauhoittuakseen, mutta hänellä oli huonompi olo kuin hänen saapuessaan ja ollessaan yhä sokissa. Nyt hän oli myös vihainen.

Ja hän ymmärsi, että oli tuntenut myös syyllisyyttä, sillä aavistus, joka hänellä oli alusta asti ollut siitä, ettei häntä ja Jonahia ollut tarkoitettu yhteen, oli varmasti ollut totta. He olivat olleet jo kuukausia yhdessä, kun hän oli vaistonnut Jonahissa intohimon puutetta, vaikka tämä olikin vakuuttanut usein rakastavansa häntä. Hän ei ollut luottanut aavistuksiinsa, vaan oli olettanut vajavaisuuden – mikäli sellaista oli – johtuvan hänestä. Hänellä oli paljon todisteita siitä, että syy oli hänen. Hänen äitinsä ei ollut halunnut häntä. Zane oli jättänyt hänet sanomatta hänelle edes hyvästiä. Ellis ei ollut kuten tavalliset ihmiset. Hän oli pidättyvä ja erikoinen, ei sellainen ihminen, jonka kanssa kukaan olisi halunnut olla.

Hänen oli päästävä pois metsästä. Ensimmäistä kertaa hänen elämässään hänen lempipaikkansa tuntui täysin väärältä, aivan kuin sekin olisi pettänyt hänet. Puut ja kivet ja tumma metsä kuiskailivat hänestä, kertoivat tarinoita turvattomasta pikku tytöstä, joka oli kirjoittanut viestejä ei kenellekään.

Hän vauhditti nuijapäiden pyydystämistä. Pojat valittivat siitä, että hän auttoi, mutta tätä vauhtia he olisivat täällä tuntikausia, sillä Jasperillä oli kaksi ja Riverillä neljä nuijapäätä purkissaan. Ellis kauhaisi nuijapäitä Jasperiltä ottamaansa haaviin ja pudotti ne poikien purkkeihin. Kun hän yritti saada pojat liikkeelle, River valitti, että Jasperin purkissa oli enemmän nuijapäitä.

”Ei sillä ole väliä. Ne pannaan kaikki samaan akvaarioon”, Ellis sanoi.

”Se ei ole reilua”, River väitti.

Ellis pudotti uuden haavillisen uiskentelevia nuijapäitä Riverin purkkiin ja kasvatti tämän saalista ainakin puolella tusinalla. River virnisti Jasperille voitonriemuisasti.

”Äiti...” Jasper aloitti.

”Riittää jo”, Ellis sanoi ja kiersi purkkien kannet kiinni.

Viola nukkui yhä. Ellis tarttui turvaistuimen kahvaan, otti laukun, jossa haavit olivat, ja lähti polulle. Jokainen autoa kohti otettu askel tuntui siltä kuin hän olisi lähestynyt kallionkielekettä. Hän kertoisi Jonahille päätöksestään, kun tämä tulisi kotiin. Hänen olisi astuttava kielekkeeltä alas ja tehtävä loppu tästä esityksestä, jota he kutsuivat avioliitoksi.

Tai ei hän siitä loppua tekisi. Jonah oli jo tehnyt. Hänen olisi muistettava se.

Korppi raakkui pysäköintipaikalle vievän polun suunnassa. Jokin oli hermostuttanut sen, kenties sen pesän lähellä oleva haukka. Ellis näki korpin pysäköintipaikalle tullessaan. Se istui hänen tila-autonsa yläpuolella olevalla oksalla ja raakkui oudon kiihkeästi, antoi äänen hänen tilanteensa kurjuudelle. Hän toivoi, että se vaikenisi.

River ja Jasper kinastelivat siitä, kumpi istuisi keskipenkillä ja kumpi takapenkillä. Ellisiä inhotti mennä helpoimman kautta, mutta hän antoi rauhallisemmalla Jasperille lyhyen korren, kuten usein teki ristiriitoja minimoidakseen.

”Mutta River sai istua keskellä tänne tullessa”, Jasper sanoi.

”Saiko?” Ellis kysyi. ”Vauhtia nyt, menkää autoon.”

”Mutta äiti, se ei ole reilua. Nyt on minun vuoro.”

Jasperin piti alkaa juuri tänään kaikista mahdollisista päivistä kyseenalaistaa Riverin etuoikeudet. Ellis kuitenkin piti pojan yllättävästä itsevarmuudesta.

”Selvä, River menee taakse.”

”En halua istua takana!” River sanoi.

”Äiti käski!”

”Äiti sanoi ensin, että saan istua keskellä!”

Korpin *kraa, kraa, kraa!* -huudot tihenivät.

”Menkää *autoon!*” Ellis huusi.

River kömpi takapenkille. Jasper meni keskipenkille. Ellis pani lattialle laukun, jossa haavit olivat, ja piteli Jasperin purkkia, kun poika kiinnitti turvavyön.

Takapenkiltä kuului parkaisu. ”Minun nuijapää!” River huusi.

Ellis laski vauvan turvaistuimen maahan ja kumartui auton sisälle. Hän näki Riverin purkin kaatuneen takapenkille ja nuijapäiden luikertelevan penkillä olevassa vähäisessä vedessä.

”Miksei kansi ollut kiinni?” hän kysyi.

”Minä yritin... yritin saada tuon toisen jutun purkista pois. Tuon ison, pelottavan ötökän!” River itki.

Se oli luultavasti sudenkorennon toukka. Petohyönteinen oli kieltämättä pelottavan näköinen.

”Äiti, ne kuolevat!” Jasper sanoi. ”Äiti! Auta niitä!”

Jasperin julistus sai Riverin parkumisen yltymään.

Ellis juoksi tila-auton toiselle puolelle, jottei joutunut kumartumaan Jasperin yli. Hän otti Jasperin purkin, kömpi keskipenkin yli ja yritti poimia nuijapää. Hän ei kuitenkaan saanut niistä otetta.

Molemmat pojat parkuivat, ja korppi säesti heitä raakkumisellaan.

Ellis sieppasi hoitokassista rätin ja pyyhkäisi Jasperin purkkiin niin monta nuijapäää kuin pystyi. Osa oli kuitenkin hänen näkymättömissään tummalla matolla. Ja yksi oli istuimien välisessä raossa. Hän luultavasti liiskaisi sen, jos hän yrittäisi ottaa sen. Pojat olisivat vielä enemmän tolaltaan, jos näkisivät sen kuolleena purkissa. He vastustelivat äänekkäästi, kun hän sulki purkin.

Huikaisevan kaunis romaani menetyksestä,
anteeksiannosta ja rakkaudesta *Missä metsä kohtaa tähdet*
-menestysteoksen kirjoittajalta.

Ellis Abbeyn elämä luhistuu silmänräpäyksessä. Hän jättää vastasyntyneen tyttärensä Violan vain muutamaksi minuutiksi yksin. Palatessaan hän huomaa lapsensa kadonneen. Violan sieppaus hajottaa jo valmiiksi rakoilevan avioliiton, ja Ellis uppoaa suruun, syyllisyyteen ja päihteisiin. Hän jättää miehensä ja pienet poikansa ja lähtee vaeltamaan vuorille yrittäen haudata epätoivoisen kaipuunsa joka askeleella yhä syvemmälle.

Washingtonin metsäisillä syrjäseuduilla nuori Raven kantaa myös salaisuuksia sisällään. Hänen äitinsä on kieltänyt Ravenia puhumasta vieraille ja paljastamasta perheen salaisuuksia. Yksin jätetty ja eristyneisyydessä elävä Raven kaipaava elämäänsä kuitenkin jotain enemmän.

Ellisin ja Ravenin tiet risteävät odottamattomalla tavalla, kun luonto, rakkaus ja perhe kietovat kahden eri-ikäisen naisen kohtalot toisiinsa.

Valoa lehtien lomasta on koskettava lukuromaani Delia Owensin ja Kristin Hannahin hengessä.

Bestseller-kirjailija **Glendy Vanderah** on hurmannut lukijat esikoisteoksellaan *Missä metsä kohtaa tähdet*. Vanderah työskenteli uhanalaisten lintujen asiantuntijana Illinoisissa ennen kirjailijaksi ryhtymistään. Chicagosta kotoisin oleva Vanderah asuu nykyään Floridan maaseudulla aviomiehensä sekä niin monien lintujen, perhosten ja villikukkien kanssa kuin pystyy tontilleen houkuttelemaan. *Valoa lehtien lomasta* on Vanderahin toinen romaani.